

גליון

שיעורי חינוך

אידיש

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת קרח (כ"א חקת)
תשפ"ג

גליון
י"ז

שיעורים אין חנוך

דאנערשטאג פרשת ויחי, שנת תשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

א גוטער מחנך

א טאטע און א מאמע

דאס איז די סיבה פארוואס די פרויען רופן אהיים די מענער זיי זאלן קומען לייגן שלאפן די קינדער, די קינדער פאלגן שנעלער דעם טאטען ווי די מאמע, פארוואס? ווייל די מאמע שפילט זיך מער מיט'ן קינד און דער טאטע איז ווייטער פונעם קינד, דערפאר ווען עס קומט צו פאלגן, פאלגט מען ענדערש דער טאטע.

דער אייבערשטער האט געמאכט אז קינדער דארפן האבן א טאטע און א מאמע; שטרענגקייט און ליבליכקייט. רוב מאל איז דער טאטע ווייט פונעם קינד, ער שפילט זיך נישט אזויפיל מיט'ן קינד, און די מאמע שפילט זיך מער מיט'ן קינד. אמאל מאכט זיך אן אויסנאם אז דער טאטע איז די מאמע, און די מאמע איז דער טאטע; אלס קינד בין איך אמאל איינגעשטאנען ביי א משפחה, איך האב נישט געקענט גלייבן וואס איך זע, דער טאטע איז א דין, א טייערער חשובער איד, זע איך ווי ער קומט אריין אין שטוב לייגן שלאפן די קינדער, און די קינדער הייבן אן ווארפן אויף אים קישענעס און דאכענעס... און ער שרייט: "מאמי, די קינדער פאלגן נישט", פון איר האט מען מורא, זי קומט אריין מיט'ן האלץ לעפל וואס מען מישט דערמיט די פערפל, (מען קען נישט ניצן קיין אייזערנע לעפל, ווייל איין ווערט הייס און מען קען זיך אפריען), זי הייבט אן שלאגן... דאס גייט מיד נישט ארויס פון קאפ, ווייל איך בין אויפגעוואקסן אז ווען דער טאטע קומט נאר אריין אין שטוב ווערט גלייך סדר. ווען קינדער זענען איינע פון די עלטערן זענען שטארק ביי זיך, ער איז נישט קיין חבר מיט זיי, דארף ער בלויז הייסן: "אריין אין בעט", אן שלאגן, און די קינדער וועלן פאלגן. דערפאר איז זייער וויכטיג פאר מלמדים און לערערינס צו פארלאנגען א שטארקע דרך ארץ, ווייל דעמאלט וועלן די קינדער פאלגן וואס מען הייסט. עס מוז זיין דרך

די קינדער? און ווען שלאגט מען יא, און ווען נישט?

זאג איך אים: איך שלאג נישט מייע קינדער! איך געב אמאל א פאטש, ווען דער מלמד זאגט מיר אז אין חדר איז דער קינד נישט דרך ארץ'דיג. איך וואלט ווען געדארפט רעדן צום מלמד, ווייל אז אלע קינדער זענען נישט דרך ארץ'דיג, איז עס תלוי אינעם מלמד, אבער אז דער מלמד קען זיך נישט אן עצה געבן, איז דאס נאכנישט קיין תירוץ פאר מיין קינד זיך אויפצופירן נישט דרך ארץ'דיג, מוז איך אים געבן א פעטשעלע, אבער דאס איז נישט דער מיטל ביים לייגן שלאפן קינדער.

ווי אזוי לייגט מען שלאפן די קינדער?

פרעגט ער מיר: דעמאלט וואס איז די טריק צו לייגן שלאפן די קינדער אן פעטש? זאג איך אים: דער רבי האט געזאגט: "א קינד קושט מען נישט און א קינד שלאגט מען נישט"; מען רעדט דא נישט פון געבן ליבשאפט פאר קליינע קינדער, מען רעדט פון גרויסע קינדער. א ניי געבוירן קינד ביז נאך די ערשטע פאר יאר (פרעג מיר נישט פינקטליך ביז וויפיל טעג מען מעג קושן א קינד, דאס וועסטו אליינס מוזן אויסרעכענען...) מוז מען קושן און מען מוז עס האלזן, אז מען טוט עס נישט, קען נישט דער קינד אויפנוואקסן געזונט, איך ווייס אפילו נישט אויב דאס קינד קען בכלל לעבן. אבער אן עלטערע קינד 'קושט' מען נישט און מען 'שלאגט' נישט. מוהרא"ש זאגט אז דאס גייט צוזאמען, אז מען קושט - דארף מען נאכדעם שלאגן. דאס מיינט, אז דער מלמד, לערערי, אדער טאטע מאמע ווערן חברים מיט'ן קינד, מען איז צוגעקלעבט צום קינד און מען צערטלט אים, מען קושט אים און מען האלדזט אים, פארוואס זאל ער דיר נאכדעם פאלגן!?

מיט'ן אייבערשטנס הילף זענען מיר ממשיך מיט'ן שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר די מחנכים אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א, דאנערשטאג פרשת ויחי, שנת תשפ"ג לפרט קטן.

צעברעך זיי נישט

איך וויל נישט מען זאל מאכן ביי אונז אין מוסד אז א קינד וואס קען נישט מיטהאלטן די לימודים, זאל דארפן גיין צו טערעפי. אז די מלמדים און לערערינס קענען געבן די הילף, זאלן זיי העלפן, און אז נישט - צעברעך זיי נישט.

א מאמע שרייבט מיר: איין חסרון האט דאס וואוינען אין שטעטל, אז מען כאפט נישט וואס מען האט... זי דערציילט, ווען זי האט געוואוינט אין שטאט פלעגט זי ווארטן אויף די באס צוזאמען מיט נאך פרויען, פלעגט זי קערן וואס טוט זיך אין אנדערע מוסדות, ווי אזוי מען רעדט צו קינדער, וואס די סקוליס פארלאנגען, און אז יעדע צווייטע קינד דארף מען נעמען צו טערעפי געבן הילף, זי פלעגט שטיין אין די זייט און דאנקען דעם אייבערשטן: "שכוח אייבערשטער אז מיינע קינדער האבן א פלאץ וואו זיי זענען נישט קיין קעיסעס, זיי זענען נישט קיין פראבלעם קינדער", היינט פארגעסט זי שוין אויף וואס צו דאנקען....

'דרך ארץ' אין פתח!

אויף איין זאך דארף מען זייער אכטונג געבן, עס מוז זיין זייער א שטארקע 'דרך ארץ' אין פתח!

ווען שלאגט מען יא און ווען נישט?

די וואך האב איך געהאט א משפחה חתונה, שטעלט מיר אפ איינער פון מיין משפחה און פרעגט מיר: איך הער דו רעדסט פון חינוך, זאג מיר עפעס א טריק אין חינוך פון מוהרא"ש, ווי אזוי קען מען לייגן שלאפן

• א גוטער מחנה

וואס האט איינגעמאכט אין די הויזן, איך האב ממש נישט געקענט קומען צו זיך, קודם האט דער מלמד זיכער געמאכט אז אלע אנדערע קינדער זאלן עס נישט צווען, כדי די קינדער זאלן נישט יעצט אנהייבן פארשעמען דעם קינד און אים אויסלאכן, עס קען בלייבן א פלעק אינעם קינד אויפ'ן גאנצן לעבן, און איך הער ווי דער מלמד פארעט זיך מיט'ן קינד אזוי הארציג, און זינגט צום קינד: "דו ביסט אזא וואוילער אינגל, עס קען געשען ביי יעדן, עס גייט נישט געשען נאכאמאל".

דאס איז דאך אזא ליכטיגע מעשה, הלואי והלואי זאלן אלע מוסדות האבן אזעלכע געטרייע מלמדים, א מלמד זאל האבן אזא הארץ פאר א קינד! קוים וואס מענטשן האבן געדולד ווען דאס געשעט צו די אייגענע קינדער, אנדערע מענטשן וואלטן געגעבן א שטופ פאר'ן קינד: "גיי פון דא, געב זיך אליינס אן עצה!" דער מלמד פארשטייט אז ער איז דאך א קינד, דאס קען דאך געשען ביי יעדן איינעם.

די מעשה האט מיר זייער געכאפט, און איך האב זייער שטארק געדאנקט דעם אייבערשטן, ווייל דער רבי זאגט אין ספר המידות (אות דרך חלק ב' סימן א): "על ידי ודוי דברים", דורך דעם וואס מען איז זיך מתוודה צום אייבערשטן, "גורמין, שהקדוש ברוך הוא מזמין מלמדי תינוקות שלומדים באמונה", העלפט דער אייבערשטער מען זאל האבן גוטע ערליכע מלמדים.

איך זאג אלץ פאר'ן אייבערשטן: "רבונו של עולם וואס נאך זאל איך דיר דערציילן וואס איך האב געטון, אז איך זאל האבן גוטע מלמדים?" איך בין קיינמאל נישט צופרידן, איך וויל האבן בעסערע מלמדים, איך וויל ענק נישט אונעק שיקן, אבער איך וויל אז יעדער מלמד זאל טראכטן נאך איין מינוט: וואס קען איך טון פאר די קינדער?

פארזעצונג קומט מיט'ן אייבערשטנס הילף קומענדיגע וואך ■

זיצן נישט, און אויב רוב פתה איז נישט געווען אויפ'ן פלאץ האב איך געדארפט רעדן פון די וואס זיצן יא, "זייער שיין אז דו זיצט", דו האסט דרך ארץ", נאכדעם האב איך געזאגט: "איך גיי צוריק ארויס און איך גיי נאכאמאל אריינקומען, ווייל מען מוז זיך אויפשטעלן פאר א רבי ווען ער קומט אריין, נאר אזוי גייט עטץ אויסהערן וואס איך זאג", איך בין צוריק ארויס, ווען איך בין צוריק אריין געקומען האבן זיך אלע קינדער אויפגעשטעלט.

איך זאג נישט מען זאל מיר נאכמאכן, איך ווארף רמזים וואס איך האב געטון, יעדער זאל טון אויף זיין וועג.

דאס איז נוגע לגבי דרך ארץ; אבער אז א קינד פאלט ארויס פון די לימודים, מאכט נישט דעם קינד פאר א פראבלעם קינד, טראגט נישט דעם קינד צו הילף, געבט אליינס הילף פאר'ן קינד וואס פעלט זיך אויס, וויפיל עס איז שייך. איך מוז מקצר זיין ווייל איך מוז אראפ גיין צו די קינדער, רעדן צו זיי; זאלט איר געדענקן דעם ווארט וואס איך האב געהערט פון מיין מאמע תחי', "אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א קלייד דו ביסט געגאנגען; אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א קאר דו האסט געדרייווט; אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א הויז דו האסט געהאט, אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א שטיינל דו ביסט געגאנגען; איין זאך וועט מען געדענקען אין הונדערט יאר ארום, וואס דו האסט געמיינט פאר א אידיש קינד'ס לעבן, וואס דו האסט צוגעגעבן פאר א קינד'ס לעבן! אז דו האסט אויפגעהויבן די קינדער, און געשטארקט די קינדער".

א טאטע דערציילט מיר, איך בין געקומען אפנעמען מיין בעבי פון בעביסטינג (עס איז אויף איין שטאק נעבן די קינדערגארטן), בין איך דורכגעגאנגען די בית הכסא, הער איך ארויס ווי א מלמד געבט זיך אפ מיט א קינד

ארץ, אז נישט איז גארנישט דא.

א פתה איז נישט ווי א מאשין

מיינט נישט אז מען קען איינשטעלן א פתה ווי א מאשין, איך האב שוין גערעדט פאר'ן און פאר צוויי יאר צוריק אז מען דארף האבן דרך ארץ, איך דארף שוין נישט רעדן פון דעם, עס איז נישט אזוי, אז מען הערט אויף רעדן פון דעם, פאלט עס צוריק, דאס דארף מען האלטן אין איין חזר'ן.

איבער זאגן נאכאמאל און נאכאמאל

די זעלבע זאך איז אויך מיט קדושה, אפילו דער מלמד האט שוין געהאלטן א שארפע דרשה פון קדושה, אז מען טאר נישט קוקן און לייגן די הענט אויפ'ן אות ברית קודש, אויב וועט ער נישט רעדן נאכאמאל דערפון, וועט ער איין טאג הערן א מעשה אז איינער האט זיך באהאלטן אונטן פון די פאס מיט א צווייטן קינד.

א טאטע איז געקומען צו לויפן צו מיר, ער פרגעט מיר: "וואס טוט מען דא? איך בין געוואויר געווארן אז מיין זון באהאלט זיך מיט א חבר און שפילט זיך נישט איידל", פרגע איך אים: "דו האסט שוין בכלל אמאל גערעדט צו זיין זון דערפון? און אפילו אויב יא, דאס דארף מען זאגן נאכאמאל און נאכאמאל!" מען קען נישט יעדן טאג רעדן דערפון, אבער פון צייט צו צייט, ווען מען טוט אים אן וכדומה, דארף מען דאס איבער זאגן נאכאמאל און נאכאמאל.

איך גיי צוריק ארויס...

דרך ארץ איז נישט א זאך וואס מען רעדט איינמאל דערפון ביי א דרשה און שוין... מען דארף פארלאנגען דרך ארץ. אלס מלמד פלעג איך נישט אריין גיין אין פתה ביז אלע קינדער זענען געווען אויף זייערע פלעצער, איך פלעג שטיין ביים טיר און געקוקט, אויב האב איך געזען אז איך דארף עפעס זאגן, האב איך געזאגט; אויב רוב פתה איז שוין געווען אויפ'ן פלאץ, האב איך גערעדט צו די קינדער וואס

היזוק פאר מלמדים

ארויסגענומען פונעם דף שיעור פונעם ראש ישיבה שליט"א

הערליכע דיבורים וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט גערעדט צו די מלמדים נאך פארלערנען דעם בלאט גמרא.

עס איז א וויכטיגע זאך אריין צו לייגן הלכות אין קינדער. צום ביישפיל, די הלכה פון מעביר סדרה זיין, מען קען נישט זאגן פאר א יונגער בחור פון דרייצן יאר: "דא האסטו א חומש, ווי מעביר סדרה", דאס דארף מען שוין אריין לייגן ווען זיי זענען נאך יונג.

אויך דארף מען אויסלערנען די קינדער צו קומען אין בית המדרש דאווענען, מען קען נישט ברענגען קינדער אין שול און זיי לאזן זיך שפילן אינדרויסן א גאנצן דאווענען. שטעל זיך פאר דו זאגסט פאר א בחור פון דרייצן יאר: "קום אין שול!" - ווען ער איז נאך קיינמאל נישט געקומען אין שול, דער בחור וועט זאגן: "דו לאוּט מוּך אַפּ?"

• אויסלערנען הלכות

אזוי טוען טאקע די מאדערענע, זיי נעמען נישט די קינדער אין שול, ווען דער קינד ווערט בר מצוה, ברענגט מען אים אין שול מיט'ן טלית, ער זאל עולה זיין און זאגן די הפטורה, נאכדעם גייט דער בחור צוריק זיך שפילן, אזוי ווי ער האט געטון ביז די דרייצן... די זעלבע זאך איז ווען מען ברענגט יא די קינדער אין שול אבער מען לאזט זיי אינדרויסן זיך שפילן, וועלן זיי דאס ווייטער טון אויך נאך די בר מצוה.

דאס וואס מען זעט אינגעלייט קומען נישט אריין צום דאווענען, זיי בלייבן שמועסן אינדרויסן, זענען זיי נישט שולדיג, דאס קומט ווייל זיין טאטע האט אים נישט מחנה געווען צו דאווענען.

ווי אזוי ברענגט מען אריין אין קינדער א געשמאק אין אידישקייט?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך בין א כחה ט' מלמד אין א מוסד אין בארא פארק, איך פרוביר צו רעדן אסאך צו די קינדער מוסר און התעוררות, אויך רעד איך אסאך פון אמונה און צדיקים. לויט וויפיל עס איז ערלויבט אין די מוסד.

איך שמועס אסאך מיט די קינדער, און איין זאך טוט מיר מוראדיג וויי, איך זע או אפילו די גאר גוטע און ערליכע קינדער שפירן אז אידישקייט איז א פרעשור דיגע זאך, ווי זאגן אפן אז זיי וואלטן זיך געפריידט נישט צו האבן קיין עול, נאר זיי פארשטייען אז זיי האבן נישט קיין ברירה.

פארוואס שפירן נישט די קינדער א שטאלץ צו זיין א איד? און ווי אזוי קען מען אריינברענגען אין זיי יא צו שפירן אז זיי זענען העכער ווי א גוי, און נישט מיינען אז דער גוי האט א בעסערע לעבן?

איך דאוון פון צייט צו צייט אין א געוויסע שול אין מיין געגענט, און אפילו די מתפללים דארט זענען נישט אזוי פרום ווי איך בין, אבער איך זע אז זיי שפירן זיך זייער גרויס מיט זייער אידישקייט ממש להפליא (לדגמא ווען איינער האט א קינד פרייען זיך אלע און יעדער זאגט "ברוך השם נאך א איד אויף די וועלט", סובות מאכט מען א גאנצע טראסק פון די לילב או דירן נצח, אידן זענען די געווינער, און אזוי ביי יעדע פרט) אויך פארשטיי נישט וואס עס מאכט זיי פילן אזוי שטארק, און פארוואס ביי אונז איז דאס נישט דא? א גרויסן דאנק.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת נח, כ"ו תשרי, שנת תשע"ח לפרט קטן

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא ח:): אויפן פסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים פכוכבים" - אלו מלמדי תינוקות, א מלמד איז אונגעגליכן צו די שטערנס, פונקט אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון הימל, אזוי אויך קען מען נישט ציילן די זכותים פון א מלמד; ביי די וועלט איז א מלמד נישט אזא חשובע שטעלע, נישט נאר ביי סתם מענטשן איז א מלמד אראפ געקוקט, נאר ביי דעם מלמד אליינס איז דאס גאנצע מלמדות אן אראפגעקוקטע זאך. די מלמדים קומען אין חדר זייענדיג זייער אראפ געקלאפט ביי זיך אז זיי האבן אזא ארבעט זכו, אבער עס איז נישט אזוי, מלמדות איז זייער א הייליגע ארבעט, און אן אחריות דיגע ארבעט, ווייל א מלמד קען אויפהייבן קינדער און זיי אויפבויען פאר זייער גאנצן לעבן, און פארקערט אויך - ער קען נעמען א קינד און אים אזוי אראפ קלאפן, אז דער קינד זאל בלייבן א צעקלאפטע נשמה אויף זיין גאנצן לעבן.

מוהרא"ש זכרונם לברכה פלעגט זייער אסאך רעדן פון דאס גרויסקייט פון מלמדים, און ער האט געשריבן זייער אסאך ספרים פאר מלמדים - סיי זיי מחזק צו זיין זיי זאלן וויסן אז זיי האבן די חשוב'סטע ארבעט, און פון די אנדערע זייט זיי זאלן וויסן ווי הארב עס איז צו זיין א מלמד, אויב

טוט מען נישט די ארבעט אזוי ווי עס דארף צו זיין. דערפאר זאלסטו זיך זייער מחזק זיין און זיך פרייען אז דו האסט די זכיה צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער; די הייליגע חכמים זאגן (פנהדרין ב:): "אמר רב ששת כל המלמד תורה בעולם הזה, זוכה ומלמדה לעולם הבא", דער וואס איז זוכה צו לערנען תורה פאר תלמידים אויף די וועלט, וועט אויך זוכה זיין צו לערנען בעולם הבא, און מען איז זוכה צו אלע ברכות וואס יוסף הצדיק האט זוכה געווען, שגאמר (משלי יא, כו): "וברכה לראש משפיר", עיין שם.

דעם פארגאנגענעם מוצאי שבת (כ"ד תשרי) איז געווען די יארצייט פון הרב הקדוש מריבניץ זכותו גגן עלינו; ביי מלנה מלפה האב איך פארגעליינט וואונדערליכע מצשיות פון דעם גרויסן צדיק און איין מעשה איז מיר זייער אריין אין די ביינער. עס איז געקומען א איד צום הייליגן ריבניצער רבי אז מען האט אנדעקט ביי אים א שרעקליכע מחלה לא עלינו, און די דאקטורים האבן אויפגעגעבן אויף זיין לעבן. ער האט זיך געבעטן פאר א ברכה אבער דער צדיק האט זיך נישט וויסנדיג געמאכט פון אים. דער איד איז ארויס בפחי נפש, ער האט פארשטאנען אז עס איז מער נישט דא וואס צו טון, די גפאים האבן זייער רחמנות געהאט אויף דעם איד, האבן זיי אנגעפאנגען מוטשען דעם צדיק ער זאל געבן א ברכה פאר דעם איד, זיי האבן אים געזאגט: "רבי, דער איד איז א מלמד פאר קינדער שוין צוואנציג יאר", האט דער צדיק זיך אויסגעזערייט און געפרעגט: "ער איז א מלמד?" האבן זיי געזאגט פאר'ן צדיק: "יא, ער איז א מלמד, און ער דארף א רפואה". דער ריבניצער רבי איז ארויס געלאפן אויפן גאס, און ער האט אנגעפאנגען נאך לויפן דעם איד ביז ער האט אים געטראפן, און ער פרעגט אים: "איר זענט א מלמד שוין צוואנציג יאר?" זאגט דער איד: "יא", פרעגט אים דער צדיק: "אויב דו וועסט ווערן געזונט, וועסטו ווייטער ממשיך זיין פאר נאך צוואנציג יאר צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער?" זאגט דער איד: "יא; איך זאג צו אז אויב איך ווער געזונט גיי איך צוריק אין חדר פאר נאך צוואנציג יאר". הערנדיג דאס האט אים דער ריבניצער רבי געגעבן א ברכה; דער איד איז אויסגעהיילט געווארן און ער איז געווען א מלמד פאר נאך צוואנציג יאר; זעט מען פון דעם דאס גרויסקייט פון זיין א מלמד.

אשריך ואשרי חלקך אז דו ביסט א מלמד פאר תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא; פון איין זייט איז זייער הייליג און חשוב צו זיין א מלמד, אבער פון די אנדערע זייט דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו טשעפען די קינדער. געב זייער אכטונג נישט צו פארשעמען קיין שום קינד, בפרט די קינדער וואס קומען פון צעבראכענע שטופער, וואס בדרך כלל טשעפעט מען זיי און

מען פארשעמט זיי - ווייל מען ווייסט אז קינדער וועט נישט פארהאלטן זיך, זיי דארף מען מחזק זיין און געבן גוטע ווערטער יעדן טאג אן א שיעור. איך געדענק ווען איך האב געעפנט די ישיבה, האב איך געפרעגט מוהרא"ש וואס איך זאל טון מיט די בחורים וואס די עלטערן ווילן נישט צאלן שוכר לימוד, צי איך זאל אהיים שיקן די בחורים, האט מוהרא"ש מיר געזאגט: "דו זאלסט קיינמאל נישט אהיים שיקן א בחור; דער אייבערשטער וועט דיר געבן שוכר לימוד פאר די בחורים"; דאס זעלבע זאג איך דיר: האב רחמנות אויף די קינדער וואס ברענגען נישט קיין טיפס, דער אייבערשטער וועט דיר געבן טיפס פאר די קינדער. ווען דו זעסט קינדער וואס די עלטערן שיקן נישט קיין טיפס, זיי מאכן זיך נישט וויסנדיג פון דיר, דאס אליינס דארף דיר געבן א שטופ צו טראכטן אז די קינדער דארף מען מער מחזק זיין, ווייל די קינדער האבן עלטערן וואס מאכן זיך נישט וויסנדיג, שרייבן נישט קיין צעטלעך, מען הערט נישט פון זיי וכו' וכו' און זיי ברענגען נישט קיין חנופה געלט און פורים געלט, דאס דארף דיר געבן רחמנות געפילן אויף די סארט קינדער אז דו זאלסט זיך זארגן פאר זיי, און זיין ווי א טאטע פאר זיי.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פנהדרין ט:): "כל המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו"; פשט דערפון איז, אז איינער וואס לערנט תורה מיט א צווייטנס קינד דארף טראכטן ביי זיך: "דאס איז מיין קינד"; און נאר אזוי קען ער מצליח זיין מיט די תלמידים. עס זענען דא מלמדים ורצחים וואס פארשעמען די קינדער, זיי שלאגן, ציפן וכו' וכו'; זיי מיינען אז עס איז הפקר וועלט, אבער עס גייט אריבער אפאר יאר, און נאכדעם באצאלט מען מיט די אייגענע קינדער בכפל כפלים. דערפאר בעט איך דיר זייער אז דו זאלסט אכטונג געבן אויף די קינדער; קינדער זענען נישט קיין מאשינען וואס דארפן קומען און גיין ווי די לאנדענע סאלדאטן. א קינד איז א קינד, און מען דארף זייער אכטונג געבן אויף זיי; וואויל איז פאר א מלמד וואס געבט אכטונג אויף זיינע תלמידים אזוי ווי מען געבט אכטונג אויף די אייגענע קינדער, דער באשעפער וועט אים באצאלן מיט זיינע קינדער אז מען וועט זען אסאך נחת פון זיי.

דאס וואס דו פרעגסט ווי אזוי מען קען אריין לייגן אין די קינדער ליבשאפט צום אייבערשטן און צו די תורה; דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רמח): "דע, שספורי מצשיות מצדיקים, הוא דבר גדול מאד", זאלסט וויסן - זאגט דער רבי - אז דערצוילן מצשיות פון צדיקים איז זייער א גרויסע זאך, "כי על ידי ספורים מצדיקים, נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד", ווייל ווען מען הערט א מעשה פון א צדיק ווערט דאס הארץ אויפגעפלאמט צום אייבערשטן,

עָרְלִיכער איד וכו' וכו'". ביז דער רבי האט זוכה געווען צו וואס ער האט זוכה געווען.

זעט מען פון דעם, אז ווען א קינד הערט א מעשה פון א צדיק, דאס פלאקערט אים אויף זיין הארץ צו ווערן א גרויסער צדיק.

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער צאנזער רב זכותו גגן עלינו האט געפרעגט דעם מלמד פון זיינע קינדער צי ער לערנט מוסר מיט זיי, האט דער מלמד געזאגט: "יא", האט אים דער צאנזער רב געפרעגט: "וואס פאר א מוסר ספרים לערנסטו מיט זיי?" זאגט ער: "חובות הלבבות", זאגט אים דער הייליגער צאנזער רב זי"ע: "נישט דאס מיינט איה צו פרעגן, איה פרעג צי דו לערנסט מוסר, צי דו דערציילסט זיי מעשיות פון הייליגן רבי ר' אלימלך זי"ע און פון זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זי"ע"; ווייל מעשיות פון צדיקים פייערט אויף דאס הארץ צו זיין אן ערליכער איד.

דערפאר, אז דו פרעגסט ווי אזוי מען לייגט אריין אין קינדער אמונה און ליבשאפט צו די תורה, דאס קומט דורך דעם וואס מען דערציילט זיי ספורי צדיקים, ווי אזוי זיי האבן געבעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, ווי אזוי זיי האבן געלעבט מיטן אייבערשטן, און ווי אזוי זיי האבן זיך נישט דערשראקן ווען עס איז נישט געגאנגען ווי אזוי זיי האבן געוואלט.

ועל כולם דארף א מלמד אסאך טרען פארגיסן צום אייבערשטן אז אלע זיינע תלמידים זאלן אויסוואקסן ערליכע אידן יראי השם. דער אייבערשטער זאל דיר העלפן זאלסט קענען אריין לייגן אין די קינדער אמונה פשוטה ויראת שמים, און דו זאלסט מצליח זיין אין אלע דינע וועגן.

...

(ספר צדוה אמונה חלק א, מכתב עז)

חינוך אפטיילונג
אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

- שמעו ותחי נפשכם -

אָבער ער האט שטענדיג געדענקט זיין טאטן'ס לעצטע ווערטער: "ישאלק! זאלסט נישט מורא האבן פון קיינעם, דו ביסט נישט אליין, דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר", אזוי איז ער אויף געוואקסן, און וואס ער האט נאר געדארפט האט ער געבעטן דעם אייבערשטן. ביז איינמאל שפאצירט ער אין פעלד און זינגט זיך צום אייבערשטן, און ער זעט ווי עס קומט צו גיין א איד מיט א ווייסע בארד, און דער איד שטעלט זיך אפ און פרעגט אים: "וואס טוסטו דא אליינס אין וואלד?" רופט זיך אן צו אים ישאלק: "איה בין נישט אליין, דער אייבערשטער איז דא מיט מיר", רופט זיך אן דער מענטש: "דער אייבערשטער איז מיט דיר? דער אייבערשטער איז אויבן אין הימל, ער איז זייער הויף, ער איז בכלל נישט דא", און ער לייגט צו אז עס איז א פפירוש'ע פסוק (תקאל ח, יב): "עוב ה' את הארץ". (וואס באַמַת שטייט דארט אז מען זאל נישט אזוי זאגן, אזוי ווי די וואס זאגן אז דער אייבערשטער זעט נישט וואס מען טוט אין די פינסטערניש, און מען זאל נישט זאגן אזוי ווי די וואס זאגן אז דער אייבערשטער האט אונז פארלאזט).

און דער מענטש האט אנגעפאנגען צו רעדן צום בעל שם טוב קעגן די אמונה, האט דער בעל שם טוב געכאפט א צווייג און אים אנגעפאנגען צו שלאגן, און בשעת ער האט געשלאגן דעם אלטן טיפיש האט ער געשריגן דעם פסוק (תהלים צב, ט): "תפרדו כל פעלי און", און פלוצלינג זעט דער בעל שם טוב גארנישט, דער מענטש איז פשוט געווען אן אויגן פארבלענדעניש פונעם ס"ם.

די מעשה האט דער הייליגער רבי געהערט ווי מען דערציילט דאס אין זיין הויז ווען ער איז נאך געווען א קליין אינגל, גלייך ווען דער רבי האט געהערט די מעשה איז אריין אין אים א מורא דיגער חשק צו ווערן א צדיק, ער האט אנגעפאנגען צו טראכטן: "געוואלד! איה וויל אויף זיין א צדיק! אפשר אז איה וועל דאס נאכטון, איה וועל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, וועל איה אויף ווערן א צדיק?" און דער רבי איז גלייך ארויס פון שטוב און ער איז געגאנגען צום ציון פון בעל שם טוב און געוויינט צום אייבערשטער: "רבנוז ש' עולם, איה וויל אויף זיין א צדיק, איה וויל אויף זיין אן

און מען באקומט א שטארקע חשק צו ווערן אן ערליכער איד ווען מען זעט צו וואס דער צדיק האט זוכה געווען ווען ער איז בייגעשטאנען אלע זיינע נסיונות, און מען וויל אויף ווערן א צדיק; בפרט אז מען דערציילט מעשיות פון צדיקים פאר קינדער האט דאס א שטארקע השפעה אויפן קינד, ווייל ווען א קינד הערט א מעשה פון א צדיק, ווערט ער זייער נתעורר דורך דעם.

דער רבי האט דערציילט ווי אזוי האט ער זוכה געווען אנצוהייבן דינען דעם אייבערשטן, אז דאס האט זיך אנגעהויבן דורך דעם וואס ער האט געהערט מעשיות פון צדיקים; דעם רבינ'ס מאמע פיגא האט גע'ירש'נט די הויז פון איר מאמע - די צדיקת אדל, דעם הייליגן בעל שם טוב'ס טאכטער, וואס זי האט גע'ירש'נט דאס הויז פון איר טאטע דער הייליגער בעל שם טוב זכותו גגן עלינו. אין דעם הויז איז דער הייליגער רבי געבוירן געווארן, און ווען די תלמידים פון הייליגן בעל שם טוב פלעגן קומען קיין מעזיביו צום ציון פון זייער רבי - דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע, פלעגן זיי אריין גיין אין הויז פון בעל שם טוב, זיך דערמאנען די צייטן וואס זיי פלעגן זיין ביי זייער רבי און זיי פלעגן שמועסן צווישן זיך פון זייער גרויסער רבי. דער רבי איז געווען א קליין אינגל דעמאלט, און ער פלעגט אויסהערן די שמועסן פון די קדושי עליין, די צדיקים תלמידי הבעל שם טוב זי"ע.

איינמאל האט דער רבי געהערט דערציילן די מעשה ווי אזוי דער בעל שם טוב איז געבוירן געווארן, אז זיין מאמע שרה איז געווען זייער אלט בשעת זי האט געבוירן דעם בעל שם טוב זי"ע און זי איז גלייך נאכדעם נפטר געווארן, און ווען דער בעל שם טוב איז אלט געווען פינף יאר האט אים זיין טאטע גערופן צו זיך און אים געזאגט בזה הלשון: "ישאלק! איה גיי יעצט אנועק פון דער וועלט - פדרך פל הארץ, איה בעט דיר זאלסט נישט מורא האבן פון קיינעם, דו ביסט קיינמאל נישט אליין, דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר", און אזוי איז נפטר געווארן דעם בעל שם טוב'ס טאטע.

אזוי איז דער בעל שם טוב אלט זייענדיג פינף יאר געווארן א קיילעכדיגער יתום, און איז געווען איינער אליינס אין א גרויסע וועלט.

צו באקומען וועבסליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיוזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370